

Súd:	Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka:	2Sak/3/2025
Identifikačné číslo spisu:	0924100723
Dátum vydania rozhodnutia:	22. mája 2025
Meno a priezvisko:	prof. JUDr. Juraj Vačok
Funkcia:	predseda senátu, sudca spravodajca
ECLI:	ECLI:SK:NSSSR:2025:0924100723.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu: I. A., štátna príslušnosť: Tunisko, bez dokladu totožnosti, adresa posledného trvalého pobytu v krajine pôvodu: I. U. X, štvrť: D. E. F., mesto: T., provincia: T., T., toho času: Pobytový tábor Rohovce, dátum narodenia: X. R. XXXX, zastúpený: Slovenská humanitná rada, so sídlom: Budyšínska 1, 831 03 Bratislava, IČO: 17 316 014, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Košiciach č. k. 5Saz/5/2024-29, takto

r o z h o d o l :

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietla.
- II. Účastníkom konania sa priznáva právo na náhradu trov kasačného konania.

O d ô v o d n e n i e

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Žalobca prvýkrát požiadal pod identitou O. D. H., dátum narodenia: X. R. XXXX, štátna príslušnosť: Q., o azyl na území Slovenskej republiky 20. januára 2021 z dôvodu obavy o svoj život pre občiansku vojnu v Líbyi. Konanie bolo zastavené podľa § 19 ods. 1 písm. f) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení (ďalej len „zákon o azyle“), pretože žalobca územie Slovenskej republiky svojvoľne opustil pred vydaním rozhodnutia o jeho žiadosti. Žalovaný následne podával žiadosti o medzinárodnú ochranu vo Švajčiarskej konfederácii (ďalej len „Švajčiarsko“), v Rakúskej republike a v Nemeckej spolkovej republike (ďalej len „Nemecko“).

2. Z územia Švajčiarska bol žalobca vrátený 26. júla 2021 a odvtedy bol opäť žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky, stále pod identitou O. D. H.. Konanie bolo opäť zastavené podľa § 19 ods. 1 písm. f) zákona o azyle, pretože žalobca svojvoľne opustil územie Slovenskej republiky pre vydaním rozhodnutia o žiadosti na udelenie azylu. Žalobca následne žiadal o medzinárodnú ochranu v Luxemburskom veľkovoľvodstve a Holandskom kráľovstve, odkiaľ bol opätovne vrátený na územie Slovenskej republiky.

3. Rozhodnutím žalovaného v následnom konaní o udelenie azylu zo 7. marca 2024, právoplatným 28. marca 2024, nebol žalovanému udelený azyl a nebola mu poskytnutá doplnková ochrana. Žalovaný dospel k záveru, že žalobca síce mal opustiť Líbyu z dôvodu zlej bezpečnostnej situácie a pre údajné obavy z rodiny jeho bývalej priateľky, avšak nič nenasvedčovalo, že by osobne čelil akémukoľvek prenasledovaniu alebo vážnemu bezpráviu. Voči tomuto rozhodnutiu žalobca nepodal opravný prostriedok, ale už 26. marca 2024 svojvoľne opustil územie Slovenskej republiky. Po opustení Slovenskej republiky podal ďalšiu žiadosť o medzinárodnú ochranu v Nemecku, pričom 30. apríla 2024 bol znovu vrátený na územie Slovenskej republiky.

4. Dňa 30. apríla 2024 začalo konanie o jeho administratívnom vyhostení. Toto konanie bolo prerušené, pretože 14. mája 2024 opätovne požiadal o medzinárodnú ochranu na území Slovenskej republiky. Vo vstupnom pohovore uviedol, že informácie uvedené v predošlých azylových konaniach neboli pravdivé, pretože sa obával svojho vyhostenia do Tuniska. Žalovaný rozhodnutím ČAS: MU-PO-78-57/2024-Ž zo 4. septembra 2024 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) neudelil azyl žalobcovi podľa § 13 ods. 1 písm. a) zákona o azyle z dôvodu, že nespĺňa podmienky na udelenie azylu uvedené v § 8 tohto zákona. Žalovaný zároveň z dôvodu nesplnenia podmienok neposkytol žalobcovi doplnkovú ochranu s odkazom na § 13c ods. 1 písm. a) v spojení s § 20 ods. 4 zákona o azyle, neudelil azyl na účel zlúčenia rodiny s odkazom na § 13 ods. 1 písm. b) v spojení s § 20 ods. 5 zákona o azyle a neposkytol doplnkovú ochranu na účel zlúčenia rodiny podľa § 13c ods. 1 písm. b) v spojení s § 20 ods. 5 zákona o azyle.

5. Žalovaný k predošlému životu žalobcu uviedol, že v minulosti nebol členom žiadnej politickej strany, nevyvíjal politické aktivity, nakoľko sa o politiku nezaujímal a nebol v Tunisku ani trestne stíhaný. Vzdelanie ukončil v Tunisku približne v roku 2015 a ďalším štúdiom nepokračoval, nakoľko plánoval odísť z krajiny. Po skončení štúdia pracoval vo viacerých zamestnaniach, v obchodoch s oblečením a kozmetikou v meste Tunis. V roku 2018 si vybavil víza do Kataru, kde pracoval do roku 2019. Následne sa vrátil do Tuniska, kde zotrval približne 2 týždne. S cieľom dostať sa do Talianska vycestoval v októbri 2019 do Srbska. Tam strávil viac ako rok. Následne bez oprávnenia pokračoval cez Rumunsko a Maďarsko na Slovensko, kde bol v januári 2021 zadržaný.

6. Do Tuniska sa žalobca nechce vrátiť pre obavy plynúce z jeho sexuálnej orientácie, ako aj pre sexuálne zneužívanie v minulosti zo strany bratranca. Ten ho mal zneužívať od jeho deviatich do sedemnástich rokov a má sa mu zároveň vyhráža, že o tom povie jeho rodine. V minulosti mal niekoľko vzťahov s inými mužmi, jeden vzťah v Tunisku, jeden v Katari a dva v Európe. Jeho bývalý partner z Tuniska sa pozná s bratrancom a potom, ako si v roku 2014 tajne pri intímnej situácii nahral video, toto sa dostalo bratrancovi. Ten sa mu začal vyhrážať jeho zverejnením, pričom za nezverejnenie požadoval sex. Žalobca radšej za jeho mlčanie zaplatil. Naposledy bratranec pýtal peniaze, keď mal žalobca 25 rokov a posielal mu ich z Kataru. Od tohto času nie je s bratrancom v kontakte. V prípade návratu však predpokladá, že by si ho bratranec našiel a znova by pokračovali vyhrážky. Rodine o sexuálnej orientácii nepovedal, avšak predpokladá, že o tom vie. Opakovane jej členovia hovoria, že im robí hanbu a otec sa s ním nechce rozprávať. Žalobca nepredložil cestovný pas, len jeho kópiou, pretože ho mal stratiť v Rumunsku.

7. K neudeleniu azylu žalovaný uviedol, že toto konanie je už na území Slovenskej republiky štvrté a celkovo desiate v Európe. V konaniach žalobca uvádzal nepravdivé informácie vrátane mena, priezviska, dátumu narodenia, výkonu vojenskej služby, profesionálneho pôsobenia v armáde, existencie brata, ktorý mal v dôsledku konfliktu zomrieť v Líbyi, mien rodičov, zamestnania matky, pobytu súrodencov v Taliansku a pod. Menovaný mal k dispozícii kópie svojich dokladov, ktoré ale zámerne v predošlých konaniach nepredložil. Aj pri uvádzaní aktuálnych dôvodov žalobca odpovedal neúplne a vyhýbavo (napr. neposkytol e-mailové adresy, zle uviedol názov a rok vytvorenia profilu na Instagrame). Celková dôveryhodnosť žalobcu tak nebola preukázaná.

8. K jednotlivým dôvodom žalobca neuviedol žiaden konkrétny dôkaz okrem fotografií a videí, ktoré však priamo nepreukazujú žalobcove tvrdenia. Predmetné materiály nepreukazujú sexuálnu orientáciu žalobcu a ani žiadne vzťahy s osobami nachádzajúcimi sa na fotografiách a videách. Je pravdou, že problém sexuálneho zneužívania maloletých je v Tunisku vážny a dochádza k nemu najmä v rodinnom prostredí. Rovnako sa aplikujú právne normy postihujúce sodomiu a homosexualitu. Z informácií medzinárodných organizácií vyplýva, že muži podozriví z homosexuálneho konania sú zadržívaní a podrobovaní análnym vyšetrovaniam. Nie je však na mieste obava z vydierania žalobcu jeho bratrancom,

s ktorým bol v kontakte naposledy pred viacerými rokmi, pretože zverejnením prípadných videí by sa aj on sám vystavil riziku trestného stíhania.

9. Žalobca nežiadal o medzinárodnú ochranu v krajinách, ktorými prechádzal a sú považované za bezpečné krajiny (Srbsko, Rumunsko, Maďarsko), pričom pri viacerých žiadostiach nezotrval do rozhodnutia vo veci jeho žiadosti. Takéto konanie možno hodnotiť ako zneužívanie azylového systému s cieľom zdržiavať sa na území Európy.

10. So zreteľom na všetky uvedené skutočnosti nebolo preukázané, že by žalobca v budúcnosti v prípade návratu do krajiny bol prenasledovaný z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k sociálnej skupine, prípadne pre uplatňovanie politických práv a slobôd. Neboli tak naplnené dôvody na udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyly.

11. V konaní nebolo tiež preukázané naplnenie dôvodov na poskytnutie doplnkovej ochrany. Z dokazovania nevyplývali také skutočnosti, podľa ktorých by žalobca mal v prípade vyhostenia čeliť reálnemu riziku vážneho bezprávia. Z dôvodu, že žalobca nemá na území slovenskej republiky žiadnych rodinných príslušníkov, nebol dôvod ani na udelenie azylu a doplnkovej ochrany za účelom zlúčenia rodiny.

II. Konanie pred správnym súdom

12. Žalobca podal voči rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu vo veciach azylu na Správny súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“). Navrhol v nej, aby správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa názoru žalobcu rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ svojho rozhodnutia, je v rozpore s administratívnym spisom (§ 191 ods. 1 písm. c), f) Správneho súdneho poriadku v účinnom znení (ďalej len „SSP“).

13. Správny súd rozsudkom č. k. 5Saz/5/2024-29 (ďalej len „rozsudok správneho súdu“) žalobu ako nedôvodnú zamietol. V odôvodnení rozsudku upriamil pozornosť na nasledovné:

- žalovaný venoval náležitú pozornosť žiadosti žalobcu. Vykonal dostatočné dokazovanie okrem výsluchu žalobcu aj obsahom správ o krajine pôvodu, ktorých podstatnú časť v rozhodnutí s uvedením zdrojov aj uviedol. Dostatočne zistil skutkový stav a správne naň reagoval účinnou legislatívou;
- v prejednávanej veci ide o štvrtú žiadosť žalobcu o azyl na území Slovenskej republiky podanú opätovne z iných dôvodov a pod novou identitou. Rozpory vo výpovediach žalobcu aj vzhľadom na predchádzajúce žiadosti nie je možné považovať za nepatrné, či zanedbateľné. Žalobca vo výpovediach uvádzal nepravdivé informácie v otázkach dôvodov a identity. V tretej žiadosti o udelenie azylu žalobca svoju žiadosť odôvodňoval okrem iného obavami v dôsledku predmanželského, respektíve mimomanželského pomeru so ženou, pričom aktuálnu žiadosť odôvodňoval obavami z dôvodu homosexuálnej orientácie;
- vo vzťahu k doplnkovej ochrane žalovaný správne vyhodnotil neexistenciu dôvodov a správny súd sa s argumentáciou žalovaného v plnom rozsahu stotožnil.

III. Kasačná sťažnosť, stanovisko účastníkov

14. Žalobca podal voči rozsudku správneho súdu kasačnú sťažnosť z dôvodu, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP). Navrhol, aby kasačný súd zmenil rozsudok správneho súdu tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Podľa názoru žalobcu:

- nesprávnym právnym posúdením je záver, že žalobcom uvedené dôvody nedosahujú intenzitu, ktorá by odôvodňovala obavy z jeho prenasledovania po vrátení do krajiny pôvodu. V Tunisku je sexuálna aktivita medzi osobami rovnakého pohlavia trestná, pričom trestná sadzba je maximálne 3 roky odňatia slobody. Existujú dôkazy, že zákon sa v posledných rokoch presadzuje a LGBT+ ľudia sú pravidelne vystavení diskriminácii, násiliu. Takíto ľudia sú často zatýkaní, zadržané osoby sú pravidelne podrobované núteným análnym vyšetreniam, čo je postup, ktorý Organizácia spojených národov označila za lekársky bezcenný, rovnajúci sa mučeniu. Objavujú sa správy o diskriminácii a násilí páchanom na LGBT+ ľuďoch, vrátane útokov, obťažovania a odopierania základných služieb. Žalobcom uvedené dôvody tak dosahujú intenzitu, ktoré odôvodňujú obavy z prenasledovania po prípadnom návrate do krajiny pôvodu tak zo strany štátnych orgánov, ako aj zo strany spoločnosti;
- záver správneho súdu, že žalovaný sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými, pre posúdenie predmetnej veci rozhodujúcimi skutočnosťami, je nesprávny. Žalovaný sa nevysporiadal s výpoveďou žalobcu v časti, v ktorej uviedol, že bratranec žalobcu si ho nahral pri sexuálnom akte s

iným mužom na video a následne sa mu vyhrážal zverejnením tohto videa na sociálnych sieťach, alebo odovzdaním polícii;

· nesprávny je právny záver správneho súdu, podľa ktorého sa žalovaný dostatočne zaoberal možnosťou udelenia doplnkovej ochrany. Správny súd a ani žalovaný nezobrali do úvahy informácie, podľa ktorých sú zadržané osoby pravidelne podrobované núteným análnym vyšetreniam. Polícia a vládni predstavitelia páchajú i tolerujú násilie na LGBT+ osobách. Žalobcovi hrozí pokračovanie trestného činu sexuálneho násillia a znásilnenie zo strany bratranca. Existujú teda preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z dôvodu príslušnosti k sociálnej skupine.

15. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil so závermi rozsudku správneho súdu. Navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť. Upriamil pozornosť na nedôveryhodnosť žalobcu z dôvodu rôznych výpovedí v jednotlivých azylových konaniach. Tiež uviedol, že v zmysle informácií o krajine pôvodu sa pri trestaní z dôvodu sexuálnej orientácie jednalo zväčša o aktivistov LGBT+ komunity. Je tiež nepravdepodobné, že by žalobca bol naďalej vydieraný bratrancom. Video, ktoré malo vzniknúť, bolo natočené pred viac ako 10 rokmi. Pokiaľ by bratranec prezradil skutočnosti o žalobcovi, sám by sa vystavil omnoho väčším trestno-právnym následkom.

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom

16. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v postavení kasačného súdu (ďalej len „kasačný súd“) preskúmal rozsudok správneho súdu. Jeho príslušnosť pre toto konanie a rozhodnutie je daná v § 11 písm. h) SSP.

17. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez pojednávania. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

18. So zreteľom na § 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP kasačný súd skonštatoval, že podaná kasačná sťažnosť smeruje proti rozsudku, voči ktorému je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a včas. Žalobca je podľa § 4 ods. 2 písm. n) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v účinnom znení od poplatku za podanie kasačnej sťažnosti oslobodený.

19. Po meritórnom preskúmaní veci kasačný súd dospel k záverom, ktoré deklaroval vo výroku svojho rozsudku. Bližšie tieto závery odôvodňuje v nasledovnom texte.

20. Dôvody na udelenie azylu sú vymedzené v § 8 zákona o azyle. Podľa písm. a) tohto ustanovenia žalovaný udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

21. Pri právnom posúdení dôvodov na udelenie azylu tak žalovaný ako aj správny súd posudzovali možnú intenzitu dostatočnej odôvodnenosti obáv z prenasledovania žalobcu do krajiny pôvodu. Žalovaný v odôvodnení zdôraznil, že od roku 2011 sa presadzuje v Tunisku legislatíva postihujúca homosexuálne správanie. Z vykonaného dokazovania však nebolo preukázané, že by bol žalobca štátnou mocou postihovaný z uvedeného dôvodu počas svojho života v Tunisku.

22. Z informácií, ktoré uviedol žalobca nevyplýva, že mu v minulosti bolo bránené v domovskej krajine plnohodnotne žiť, študovať a pracovať. Z vyjadrení žalobcu je zrejmé, že v domovskej krajine študoval, vedel sa zamestnať (pracoval) a nebolo mu ani bránené vo vycestovaní do cudziny. Kasačný súd preto rovnako ako správny súd a žalovaný u žalobcu nevzhliadol takú intenzitu obavy z prenasledovania žalobcu, ktorá by odôvodňovala naplnenie § 8 písm. a) zákona o azyle.

23. V zmysle § 34 ods. 5 správneho poriadku v účinnom znení, ktorý sa podľa § 52 zákona o azyle vzťahuje na toto konanie, žalovaný v postavení správneho orgánu hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Pri vyhodnocovaní dôkaznej situácie pritom treba vychádzať to všetkých dôkazov, vrátane dôkazov zabezpečených v predošlých azylových konaniach.

24. Žalovaný a správny súd poukázali aj na nedôveryhodnosť žalobcu, čo sa musí prejavovať nutne aj v rovine právneho vyhodnotenia skutkového stavu. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) sp. zn. 1Sža/4/2012 z 28. februára 2012, podľa ktorého rozhodujúcimi pre záver o nedôveryhodnosti žiadateľa nemôžu byť len niektoré nepatrné nezrovnalosti alebo len omylom vysvetlené nejasnosti v tvrdeniach žiadateľa, ale zásadné rozpory vo výpovediach, ktoré správny orgán rozpozná. Skutočnosti, medzi ktoré patrí uvádzanie rôznych identít, tvrdenia o rôznych domovských krajinách, obavy z prenasledovania najprv

z dôvodu obavy z rodiny bývalej priateľky v Líbyi, padnutom bratovi, a následne v ďalšom konaní z dôvodu homosexuálnej orientácie, neustálym dokladaním nových listinných dokladov (fotokópia pasu bola doložená až v poradí štvrtom konaní na území Slovenskej republiky) a nepočkaním na výsledky prvých dvoch azylových konaní, výrazným spôsobom spochybňujú celkové tvrdenia žalobcu a celkovú existenciu jeho obáv z prenasledovania v Tunisku z dôvodu jeho sexuálnej orientácie.

25. So zreteľom na uvedené tak kasačný súd rovnako nevzhliadol také dôvody, podľa ktorých by bola dôvodne naplnená obava z prenasledovania žalobcu z dôvodu jeho sexuálnej orientácie. Kasačný súd zdôrazňuje, že žalobca legálne opustil Tunisko v rokoch 2018 a 2019. Napriek správam o postihovaní osôb z dôvodu homosexuality od roku 2011 nič nenasvedčuje tomu, že by bol žalobca štátnou mocou prenasledovaný.

26. K sťažnostnému bodu, podľa ktorého sa žalovaný nevysporiadal s námietkami týkajúcimi sa údajného videa bratranca, ktorý ho vydiera, kasačný súd uvádza, že žalovaný sa venuje hodnoteniu vzťahu bratranca k žalobcovi na viacerých stranách svojho rozhodnutia. Na s. 6 rozhodnutia žalovaný osobitne rozoberá celkové obavy žalobcu týkajúce sa bratranca, i keď na tejto strane nespomína priamo predmetné video. Vzťahu bratranca a žalobcu sa žalovaný venuje aj na s. 8-9. Správny súd sa v odôvodnení svojho rozsudku s odôvodnením rozhodnutia žalovaného stotožnil.

27. Z rozhodnutia žalovaného je zrejmé, ako vyhodnotil obavy žalobcu zo svojho bratranca. Samotná skutočnosť, že pri tomto celkovom vyhodnocovaní žalovaný nespomína konkrétne video, ale len obavy z bratranca, nerobí rozhodnutie žalovaného nepreskúmateľným. Kasačný súd v tomto smere poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) sp. zn. 1Sžfk/23/2018 z 21. januára 2020, ktorý sa týka odôvodnenia rozsudkov správnych súdov, avšak jeho závery sú aplikovateľné aj na odôvodnenie rozhodnutí správnych orgánom. Podľa tohto rozsudku ...nemusi dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia ... (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

28. Podľa § 47 ods. 3 SSP v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Z rozhodnutia žalovaného vyplýva, akým spôsobom sa vysporiadal s námietkami týkajúcimi sa žalobcu a jeho bratranca. Z celkového odôvodnenia je tak zrejmé, z akých skutkových tvrdení a argumentov žalovaný vychádzal. Záver správneho súdu o dostatočnom odôvodnení rozhodnutia žalovaného je tak správny.

29. Pri posúdení uvedených skutočností kasačný sa kasačný súd rovnako stotožňuje s názorom, že pokiaľ by bratranec žalobcu začal uvádzať po takto dlhom čase informácie týkajúce sa jeho vzťahu so žalobcom, vystavil by sa tiež nebezpečenstvu. Navyše by nebezpečenstvu vystavil aj zdroj, od ktorého obdržal predmetné video.

30. Vo vzťahu k rodinným vzťahom si kasačný súd uvedomuje, že homosexuálna orientácia nemusí byť v rodine pozitívne prijatá. Kasačný súd v tomto ohľade však vo vzťahu k uvedenému poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sža/50/2010 z 8. júna 2010, podľa ktorého prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi. Samotná skutočnosť, že žalobca má zlé vzťahy v rámci rodiny, preto nemôže zakladať dôvod na udelenie azylu. Navyše z dokazovania nevyplývalo správanie rodiny (s výnimkou konania bratranca), ktoré by porušovalo práva žalobcu z dôvodu jeho sexuálnej orientácie.

31. K námietke žalobcu týkajúcej sa právneho vyhodnotenia dôvodov pre doplnkovú ochranu kasačný súd uvádza, že správny súd ako aj žalovaný správne právne vyhodnotili aj dôvody na udelenie doplnkovej ochrany. Podľa § 13a zákona o azyle žalovaný poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia ... Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia uviedol a správny súd sa stotožnil, že žalobca mimo zneužívania bratrancom v detstve nikdy nečelil mučeniu, krutému a neľudskému

zaobchádzaniu. Napriek svojej sexuálnej orientácii nebolo preukázané, že by mal problémy so štátnou mocou. Kasačný súd zároveň opätovne pripomína, že pokiaľ by bratranec, s ktorým žalobca nebol v dlhšom kontakte, chcel pokračovať v sexuálnom zneužívaní pod hrozbou vyhrážok, v prípade zverejnenia informácií o homosexualite bratranca a sexuálnom nútenom styku so žalobcom v mladosti, ohrozil by výrazným spôsobom aj sám seba. Kasačný súd sa teda stotožňuje so správnym súdom a žalovaným, že na základe uvedeného nie je dôvodné sa domnievať, že v prípade návratu by sa žalobca stal objektom neľudského, či ponižujúceho zaobchádzania.

32. So zreteľom na všetky popísané skutočnosti správny súd vec správne právne posúdil. Kasačný súd preto vyhodnotil sťažnostný bod ako nedôvodný. Zároveň kasačný súd, keďže v tomto konaní nie je viazaný sťažnostnými bodmi (§ 453 ods. 2 časť prvej vety za bodkočiarkou SSP v spojení s § 206 ods. 3 SSP) nevzhliadol iné vady, ktoré by viedli k záveru o nezákonnosti rozsudku správneho súdu.

V. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

33. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná. Kasačný súd, pretože vyhodnotil kasačné námietky za nedôvodné, rozhodol spôsobom uvedeným v tomto ustanovení.

34. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. (1) v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 druhej vety SSP spôsobom uvedeným vo výroku rozsudku. Podľa § 167 ods. 1 SSP ... súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú ... náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom ... úspech. Podľa § 168 SSP žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať. Orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne. Kasačný súd žalobcovi náhradu trov kasačného konania nepriznal, nakoľko v kasačnom konaní nebol úspešný. Kasačný súd nepriznal trovy konania ani žalovanému. Ten bol síce v konaní úspešný, avšak má postavenie orgánu štátnej správy a kasačný súd nevzhliadol žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by mu mali byť trovy konania priznané.

35. Tento rozsudok prijal kasačný súd jednomyseľne.

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.